

Pokud jde o tyto delikty, hájil se obžalovaný tím, že šlo o pouhé lehkomyšlné dělání dluhů, že sice si vypůjčoval, nemaje na ten čas naděje v možnost zaplacení, leč že nejednal způsobem podvodným. Však právě v tomto směru byl obžalovaný usvědčen způsobem až nadbytečně přesvědčivým. Ze svědeckých protokolů vyšlo najevo, že pokud šlo o první případ „vypůjčky“ 400 Kč, neměl vůbec pražádné cesty do ciziny a že tedy toliko předstíral, jakoby šlo o momentální finanční výpomoc. Druhý případ byl ještě rafinovaněji zosnován. Důstojnická mensa neobjednala pražádného sýru, dokonce pak ne vagon. A tak se vagon napěchovaný domněle slovenským sýrem scvrkl na pouhou pověst o jakémsi agentu sýrárny, který prý — a to opět nikoliv mense, nýbrž přímo obžalovanému — mluvil o možnosti nákupu vagonu sýra a lehkého výdělku při tomto obchodě. Šaty pak vylákal zřejmě jen proto, aby tak v civilu nepozorovaně mohl desertovati.

Radou pak svědků byl obžalovaný vposled usvědčen, že jako správce vojenského skladu vedl si vskutku lehkomyšlně, nezakládá účetních knih, na výdej zboží neměl potvrzenek, prostěradla dával na příkazy psané na navštivenkách atd.

Obhájce obžalovaného, Dr. Mellan, právnícky důmyslně dokazoval, že tu není zločinu deserce, poněvadž tento čin předpokládá jako základní motiv úmysl vyhnouti se navždy své vojenské povinnosti. Obžalovaný podle spisového stavu buď chtěl se vyhnouti strastem své neradostné lásky nebo svým věřitelům, nikoliv však vojně. Ostatně dobrovolným návratem a přihláškou vyvrátil s dostatek podezření z úmyslu vyhnouti se navždy vojenské službě.

Pokud jde o podvody, hodnotil je obhájce jako civilní obligace, neboť nebylo prokázáno, že by ony zápůjčky byl získal výlučně na podkladě nepravdivého předstírání. Osoby ony zapůjčily mu peníze nikoliv na základě jeho nesprávných a vymyšlených udání, nýbrž na podkladě osobních známostí.

Co se pak týče nedbalosti ve správě skladu, akcentoval obhájce, že delikt tento jest amnestován. Nebyl by jen tehdy, jestliže by byl obžalovaný jednal z osobní ziskuchtivosti, a proto tento delikt, pokud jde o trestnost, zanikl amnestií.

Soud také obžalovaného vskutku z tohoto posléz uvedeného deliktu osvobodil, leč uznal jej vinným jak zločinem deserce tak podvodu a vyměřil mu trest — k vroucí přímluvě obhájcové — pouhých tří měsíců, a to podmíněčně na 3 roky.

Líčení předsedal šéf divisičního soudu v Praze pluk. Dr. Adam, žalobu zastupoval major Dr. Kubát.

Rány, které už nebolí.

(Zem. trestní soud v Brně.)

Toníkovi bylo dvaadvacet a Betce patnáct let, když se spolu blíže seznámili. To „blíže“ je uvedeno úmyslně, poněvadž ve skutečnosti se znali od malička a teprve v r. 1920 dodali si odvahy a pošeptali si občas něco do uší. Že se mají rádi, že se vezmou a že nic na světě je už nerozloučí. Tak jak si to šeptávají i jiní mladí lidé. A snad při tom vzájemném uji-

šťování nevzpomněli si na to, jaký napjatý poměr panuje mezi jejich rodiči, a že místo otceva svolení a matčina poželování mohlo by také zaburácet do uší ženicha i nevěsty: Na oči mi nechoď! Já tě vydědím! Takových překážek tehdy neznali a milovali se opravdově a věle. Důkaz: Alžbětino robátko, narozené 13. dubna 1924. Dříve, než k takové lásce došlo, musil však Toník slíbit manželství, aby ho mohla Betka v nejhorším případě chytit za nedodržení slibu manželského. A on sliboval před každou hubičkou manželství i lásku věčnou. Ale správně se říká: Sliby chyby....

Betka povila zdravé děťátko. „Celý Anton“, říkala asistentka a sousedky přivukovaly. A snad toto dobrozdání povolaných lidí přimělo milence k novému rozhodnutí. Když už máš celého Antona v kolébce, nemusíš mít ještě druhého od oltáře. Holenku, to tak nejde, aby jedna dívka měla dva celé Antony a druhá nic. Pak si teprve vzpomněl rolnický syn Antonín J., že jeho rodiče žijí v ukrutném nepřátelství s rodiči Betčinými a že by mohli svého syna i vyděditi, kdyby pojal manželku z rodiny znepřátelené. A výsledkem jeho rozhodnutí byla žaloba Alžběty H. na svedení pod slibem manželství. Toníka z toho ovšem bolela hlava. Něco za nedodržení slibu manželství a něco na celého Antona v kolébce, přijde tedy jeho láska celkem dost draho.

Rozhňeval se tedy na Betku za ten její právní krok a jednoho únorového dne ji na návsi důkladně zmlátil. To prý ona přišla za ním do taneční zábavy a spustila: „Tož ty tak! Na zábavy máš peníze a pro dítě ne?“ Načež on ji chytil za vlasy a dal jí několik ran do obličeje. Měl to potom v žalobě vedle toho nedodrženého slibu.

U okresu hájil se talk energicky, že mu soudce nadiktoval tři dny disciplinárního vězení. A potom teprve přišel hlavní rozsudek: čtrnáct dní vězení nepodmíněně. O soukromoprávních nárocích Alžběty H. měl rozhodovati civilní soud. Toník se odvolal proti vysoké výměře trestu a také proti nepodmíněnému rozsudku a případ se dostal k odvolacímu senátu zemského trestního soudu v Brně.

Alžběta poslala pánům do Brna dojemné psaníčko. Už jí rány nebolí. Smířila se s krutým rozhodnutím Toníkovým, když jí vyplatil pro celého Antona v kolébce 15.000 Kč a pro porodní asistentku za prokázané služby 500 Kč. Po tomto projevení dobré vůle se strany Antonína J. přestaly jí bolet i ty rány na hlavě a nečiní námitek proti tomu, aby slavný soud Toníkovi z těch čtrnácti dnů něco ubral a zbytek aby mu dal podmíněně.

Odvolací senát ovšem nemohl nevyhověti orodování Alžběty a změnil rozsudek první instance v podmíněný trest čtrnácti denního vězení.

Toník nyní jen resumuje: Byl krásný ten lásky čas, ale škoda těch patnácti tisíc...

U zubaře.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Václava Kopečka znají moravské soudy dobře. Vždycky čas od času poskytnou mu bezplatné zaopatření. Nedávno byl opět odsouzen

pro menší krádež na dva měsíce, ale žádal za odklad trestu.

„Proč nechcete nastoupit hned?“ tázal se státní zástupce.

„Podívají se jen, pane návladní, na moje zuby. Vždyť to mám všechno shnilé, nemůžu s tím už existovat. Začal jsem chodit k zubaři, tak to musím dodělat.“

Pan státní ustrnul se nad ubohými kořeny Kopečkových zubů a nenamítal ničeho proti odkladu, který mu soudce také na jeden měsíc povolil.

Na to Kopeček navštívil jistého zubaře. „Když vás to bude bolet,“ řekl mu doktor, „zdvihněte levou ruku!“ — „Jak to?“ odpověděl Kopeček, „tomu nerozumím!“ — „Takto,“ řekl doktor a zdvihl ruku sám. Učitel pak v kapse svého lékařského kabátu nějaký šum, ale nevěnoval tomu pozornosti. I chopil se kleští a tahal Kopečkovi jeho staré, zetlelé, červivé a hrozné kořeny. Kopeček slíbil, že přijde druhého dne opět a že všechno zaplatí najednou. Ale nepřišel. Nebylo mu to dostu dobře možno, poněvadž byl se ho byl pan doktor jistě ptal, neví-li, kdo mu vytáhl z lékařského kabátu 150 Kč, které doktor obdržel od pacienta právě před tím, než přišel do ordinace Kopeček.

Toho dne však, když šel lékař oznámit krádež policejnímu komisaři, přihodila se zajímavá věc. Co tak čekal pan doktor na sepsání protokolu, vešli do místnosti strážník, jakási žena z lidu a — Kopeček. Ten však nebyl by vešel, kdyby ho strážník nedržel pod loktem, a vůbec by nebyl odpovídal, kdyby žena z lidu neztropila křik, kam dal její portmonku s celou stokorunou. A žena udala, že, jdouc do trhu nakupovat, ucítila před jedním stánkem s mrkví, jak se jí nějaká ruka žene do tobolek. Může odpřisáhnouti, že to byla Kopečkova.

Teď již nebylo třeba zvláštního podezření. Také lékař poznal pacienta a ubezpečil slavné úřady, že nikdo jiný nemohl mu peníze z kapsy vzít, než právě přítomný muž, který ani mnoho nezapíral. „Možná dost,“ povídal, „že jsem do tej kapce chmát, ale esli sem něco vzal, skoro ani nevím. Já byl nepřítelnej vod tý bolesti.“ A nabízel svědky, že celou noc pírur, poněvadž se mu ty kořeny v hubě obracely.

Soud ovšem, přihlížeje k ženě z trhu a k nechvalné minulosti bývalého kamnáře, svědky nepřipustil.

„Že vám není stydno: jdete od soudu, kde jste pro krádež odsouzen, a kradete opět!“ domlouvali mu.

„Jakýpak styžen,“ opáčil Kopeček. „Vono to zadarmo jistě nebude. Já to vodpykám!“

To konečně tušil Kopeček jistě dost dobře. Ke dvěma měsícům, které má, přidali ještě dalších deset měsíců těžkého žaláře.

Z CIZINY

Energická milenka.

Simon Korn, obchodní cestující v Čechovicích na Těšinsku, seznámil se před časem s Amálkou Kuchelovou, do níž se opravdově

zamiloval. Poněvadž Amálka byla již děvčetem starším a toužila po čepci více, než po čemkoliv jiném, neměla proti poměru ničeho, a aby si milence zachovala, vypomáhala mu sem a tam nějakým peněžítým obnosem, zařídila mu domácnost v naději, že po krátkém čase bude v ní vládnouti, a koupila mu i několik pěkných obleků, aby jí ho její kamarádky hodně záviděly.

Leč ukázalo se, že mužská láska po zájicích skáče. Pan Šimon Korn přijímal vše ochotně, líboval si, že má slušně zařízený mládenecký pokoj, ale milénka poznala velmi brzy, že s jeho láskou, na niž si činila oprávněné nároky, vyhlíží to poněkud podivně. Milénec byl chladný, zanedbával ji a kde mohl, tam se jí vyhnu, zato však udržoval čilé styky s mladými děvčaty, jimž slíboval nejenom lásku, ale i manželství. A právě toho měla Amálka Kuchelová zrovna dost. Ne, za nos se voditi nedá, to nejde, rozhodně ne.

Energická dívka rozhodla se k činu ještě energičtějšimu. Jednoho dne promluvila s několika nosiči, zaměstnanými na nádraží, a vyzvala je, aby za dobrou odměnu odnesli z bytu nevěrného všechno zařízení a šatstvo, které mu koupila. Stalo se. Najatí muži vnikli do bytu a násilím odnesli kamna, pohovku, stůl, skříně i se šatstvem a jiné předměty. Měli nařizeno, zmocnit se i šatů, v nichž nevěrník byl oblečen, ale toho již nečinili. Korn zůstal ve světnici zcela sám a sám a na bezohlednou milénku učinil trestní oznámení pro zločin veřejného násilí.

O žalobě jednáno v minulých dnech u krajského soudu v Polském Těšíně. Obžalovaná odsouzena byla pouze k pěti dnům vězení k nemalé nespokojenosti pana Korna, očekávajícího trest daleko větší.

Vzali mu „krásnou Máry“.

Hantýrka zločinců obsahuje někdy výrazy, kterým nezasevěný nikdy nemůže rozuměti, zaslechne-li je náhodou. Když některý takový výraz stane se během doby již příliš známým, tu brzy jest „odbornými kruhy“ nahrazen novým odborným výrazem, kterému pak zas nikdo nezasevěný dlouho neporozumí. Jeden takový výraz padl v těchto dnech před kmetským soudem v Drážďanech, kde ani předseda soudu mu hned nerozuměl.

Před soudem stál 23letý, vícekrát již trestaný zámečník Richard Leutner, jsa obžalován ze dvou zločinů vloupání. Po prvé vyrazil výkladní okno jistého pekařského závodu, vlezl dovnitř a odnesl kořist v ceně více než 170 marek. Po druhé koupil si vstupenku do komorního kina v Drážďanech, kde po představení se nechal zamknouti v divadle. Po odchodu všeho personálu vnikl do ředitelny, vypáčil tam všechny zásuvky a skříně a ukořistil kromě jiného i 1200 marek (téměř 10.000 Kč). Na neštěstí pro něho vrátil se ředitel kina náhodou ještě téže noci do své kanceláře, zpozoroval loupež a ihned alarmoval policii. Po dvouhodinném hledání byl pachatel dopaden ještě v budově, zatčen a peníze mu odňaty.

Při líčení neřekl obžalovaný nic jiného, než že lituje toho, že mu vzali „krásnou Máry“.